Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

17 май 2013 година*

„Конкуренция — Картели — Европейски пазар на морски маркучи — Решение, с което се установява нарушение на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП — Определяне на цените, разпределение на пазара и обмен на чувствителна търговска информация — Понятие за продължено или повторно нарушение — Погасителна давност — Правна сигурност — Равно третиране — Глоби — Тежест и продължителност на нарушението“

По съединени дела T-147/09 и T-148/09

Trelleborg Industrie SAS, установено в Клермон-Феран (Франция), представлявано от J. Joshua, barrister, и E. Aliende Rodríguez, avocat,

жалбоподател по дело T-147/09,

Trelleborg AB, установено в Трелеборг (Швеция), представлявано от J. Joshua, barrister, и E. Aliende Rodríguez, avocat,

жалбоподател по дело T-148/09,

срещу

Европейска комисия, представлявана от г-н N. Khan, г-н V. Bottka и г-н S. Noë, в качеството на представители,

ответник,

с предмет, като главно искане, частична отмяна на решение C (2009) 428 окончателен на Комисията от 28 януари 2009 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39406 — Морски маркучи) в частта, в която решението се отнася до жалбоподателите, и при условията на евентуалност — искане за отмяна или за съществено намаляване на глобата, която им е наложена с посоченото решение,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi, председател, г-н M. Prek и г-н S. Frimodt Nielsen (докладчик), съдии,

секретар: г-жа J. Weychert, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 април 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства в основата на спора

Отрасъл за производство на морски маркучи, предназначени за петрол и газ

1 Морските маркучи се използват за прехвърляне на суров или преработен петрол и други петролни продукти от съоръжения, изградени в близост до бреговете (например буйове, обикновено закотвени в открито море, които служат за място за швартоване на нефтени танкери, или плаващи платформи за извличане, складиране и разтоварване, които са системи от плаващи цистерни, използвани за извличане на петрол или газ от съседна платформа, обработка и складиране до неговото трансбордиране към нефтен танкер) върху танкери и след това за разтоварване на тези продукти от корабите обратно към крайбрежните съоръжения (например буйове) или на сушата.

2 Морските маркучи се използват в близост до бреговете, тоест в или в близост до водата, докато промишлените или наземни маркучи се използват на сушата.

3 Всяка инсталация от морски маркучи съдържа според специфичните нужди на клиентите определен брой стандартни маркучи, специални маркучи със съединения в двата края и допълнителни устройства като клапани, крайно предаване или плаващо устройство. В настоящия случай изразът „морски маркучи“ обхваща тези допълнителни устройства.

4 Морските маркучи се използват от петролни компании, производители на буйове, пристанищни терминали, петролната индустрия и правителствата, и се купуват или за нови проекти, или за подмяна.

5 Когато става въпрос за нови проекти, петролните терминали или другите крайни ползватели по принцип ангажират инженерни компании (наричани също „производител на първично оборудване“, „производител на оригинално оборудване“ или „производител на оборудване“) за изграждане или инсталиране на нови съоръжения за доставка на петрол, като системи за швартоване на единен пункт или плаващи платформи за извличане, складиране и разтоварване. За такива проекти производителят на оборудване купува пълна инсталация от морски маркучи от производител.

6 След като морските маркучи са инсталирани, отделните части трябва да бъдат подменени в период между една и седем години. Покупките на морски маркучи за подмяна (известна също под името „сектор на резервните части“) често се извършват пряко от крайните ползватели. В някои случаи обаче те възлагат и централизират своите покупки от дъщерни дружества или външни предприятия. Продажбите с цел подмяна представляват по-голяма част от пазара на морски маркучи в света, отколкото продажбите на нови продукти.

7 Търсенето на морски маркучи зависи до голяма степен от развитието на петролния сектор, и по-специално от добиването на петрол в отдалечени от мястото на потребление зони. С времето търсенето се е разраснало. То е до известна степен циклично, свързано с движението на цените на петрола. Търсенето започва да става значително в края на 60-те години и нараства в началото на 70-те години, особено от регионите производители на петрол в Персийския залив, Северно море и Северна Африка. През 80-те години се увеличава търсенето от развиващите се национални петролни предприятия в Южна Америка. В края на 90-те години търсенето се пренасочва към Западна Африка.

8 Морските маркучи се произвеждат от предприятия, известни с производството на гуми и каучук или от едно от някое тяхно поделение („spin-off“). Те се изготвят по поръчка, съобразно с нуждите на клиентите. Тъй като търсенето на морски маркучи е доста разпръснато в географски план, повечето производители на морски маркучи ангажират голям брой агенти, които предоставят за специфични пазари общи маркетингови услуги и предлагат продуктите си чрез публични тръжни процедури.

9 Морските маркучи се търгуват в целия свят и основните производители осъществяват дейност в международен мащаб. Нормативните изисквания, приложими към морските маркучи, не се различават съществено в отделните държави и макар техническите изисквания да се различават според околната среда и условията за използване, това не се възприема като пречка за продажбата на морски маркучи в целия свят.

10 Накрая, през разглеждания в обжалваното решение период участниците в картела са продавали морски маркучи, произведени в Япония, Обединеното кралство, Италия и Франция на крайни ползватели, както и на производители на оборудване, установени в различни държави от Европейския съюз и от Европейското икономическо пространство (ЕИП). Макар че повечето системи от морски маркучи имат за крайно местоназначение неевропейски региони, някои от основните производители на оборудване в света са установени в различни държави на Съюза и на ЕИП.

Представяне на жалбоподателите

11 В началото дейността, свързана с морски маркучи, е била осъществявана от Michelin.

12 В рамките на групата Michelin тази дейност е била осигурявана от дружество от групата, наречена CMP. Впоследствие на 28 юли 1993 г. Michelin създава дружество, наречено SIRA, което не осъществява никаква дейност до 31 март 1995 г., датата, на която дейността на CMP, свързана с морските маркучи, е прехвърлена на SIRA. На 26 април 1995 г. името SIRA се заменя с името CMP. Колкото до CMP, то е прекратено впоследствие.

13 На 28 март 1996 г. един от двамата жалбоподатели, Trelleborg AB, сключва с Michelin договор, съгласно който поема задължение да придобие всички негови дялове в CMP. Впоследствие дружеството се обозначава с различни наименования, които съдържат името Trelleborg, а след 2005 г. — с името Trelleborg Industrie SAS.

14 Trelleborg е учредено по шведското право дружество, съществуващо от 1905 г., чийто световен оборот през 2006 г. е около 27 милиарда шведски крони (SEK) (около 2,9 милиарда евро).

15 Trelleborg Group има четири области на дейност: Trelleborg Engineered Systems (което включва отрасъла на морските маркучи), Trelleborg Automotive, Trelleborg Sealing Solutions и Trelleborg Wheel Systems.

16 Trelleborg участва в производството и в търговията на морски маркучи посредством своето дъщерно дружество Trelleborg Industrie, другият жалбоподател, който от своя страна е дружество, учредено по френското право.

Административно производство

17 В момента, в който започва разследване от министерство на правосъдието на Съединените щати и органите за защита на конкуренцията на Япония и на Обединеното кралство за сходни факти, на 20 декември 2006 г. [*поверително*][1] подава до Комисията заявление за освобождаване, на основание програмата за освобождаване от глоби или за намаляване на техния размер, предвидена в Известие на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3), като разкрива съществуването на картел на пазара на морски маркучи.

18 Тогава Комисията открива разследване за нарушение на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП и провежда на 2 май 2007 г. редица проверки в Parker ITR, при жалбоподателите, в други засегнати производители, както и в [*поверително*] и г-н W.

19 Manuli Rubber Industries SpA (MRI), Parker ITR и Bridgestone са подали искане за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, съответно на 4 май, 17 юли и 7 декември 2007 г.

20 На 28 април 2008 г. Комисията приема изложение на възраженията, което между 29 април и 1 май 2008 г. съобщава на различните дружества.

21 Всички дружества са отговорили на изложението на възраженията в предоставения срок и са поискали, с изключение на [*поверително*]/DOM, ContiTech AG и Continental AG, да изразят становище по време на изслушване, което е проведено на 23 юли 2008 г.

Обжалваното решение

22 На 28 януари 2009 г. Комисията приема решение C (2009) 428 окончателен относно процедура по прилагане на член 81 от [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39406 — Морски маркучи) (наричано по-нататък „обжалваното решение“). По същество от обжалваното решение следва, че:

— то е адресирано до единадесет дружества, между които са жалбоподателите,

— посочените в него дружества са участвали, при различни условия понякога, в едно-единствено комплексно нарушение с предмет разпределение на тръжни процедури, определяне на цени, определяне на квоти, определяне на условия за продажба, географско разпределение на пазара и обмен на чувствителна информация относно цените, обема на продажбите и тръжните процедури за възлагане на обществени поръчки,

— картелът съществува поне от 1 април 1986 г. (въпреки че е вероятно той да датира от началото на 70-те години) и се разпада на 2 май 2007 г.,

— от 13 май 1997 г. до 21 юни 1999 г. (наричан по-нататък „междинният период“), картелът ограничава дейността си и настъпват разногласия между неговите членове, но това всъщност не води до реално прекъсване на нарушението, организираната структура на картела е изцяло възстановена от юни 1999 г. при същите условия и със същите участници (с изключение на едно предприятие, което напълно възстановява участието си в картела през следващата година), следователно има основания да се счита, че производителите са осъществили едно-единствено продължено нарушение в периода между 1 април 1986 г. и 2 май 2007 г., или най-малкото, ако трябва въпреки всичко да се приеме, че е имало

1 — Заличени поверителни данни.

прекъсване, едно-единствено повторно нарушение; междинният период обаче не е взет предвид при изчисляване на глобата, предвид ограничения брой доказателства за нарушение в този период,

— отговорността на жалбоподателите е ангажирана за следните периоди:

  — Trelleborg Industrie: от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г.,

  — Trelleborg: от 28 март 1996 г. до 2 май 2007 г.,

— съгласно критериите, предвидени в Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките“), основният размер на глобата, която да се наложи на всяко от дружествата, е определен, както следва:

  — Комисията използва като база средната годишна стойност на световните продажби на всяко от дружествата през периода 2004—2006 г. и приема продажбите, фактурирани на купувачи, установени в ЕИП,

  — тя определя релевантните продажби на всяко едно от тях, като прилага техния дял от световния пазар към съвкупните продажби в рамките на ЕИП, в съответствие с точка 18 от Насоките,

  — приема 25 % от последната стойност (вместо предвидения в Насоките максимум от 30 %), като взема предвид тежестта на нарушението,

  — умножава така получената стойност по броя на годините на участие на всяко едно дружество в нарушението,

  — накрая, съгласно точка 25 от Насоките тя приема допълнителна сума, равна на 25 % от стойността на релевантните продажби с възпиращa цел,

  — по-нататък, Комисията приема утежняващи обстоятелства по отношение на две дружества и отхвърля наличието на всякакви смекчаващи обстоятелства за останалите членове на картела,

  — накрая, прилага Известието си относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (вж. точка 17 по-горе) за две дружества.

23 По отношение на Trelleborg и Trelleborg Industrie Комисията приема, че стойността на продажбите възлиза на 4 909 332 EUR въз основа на 15 % дял от световния пазар, че Trelleborg Industrie е участвало в картела в продължение на 18 години, 11 месеца и 23 дни, което дава мултипликационен коефициент 19, а Trelleborg — в продължение на 8 години, 11 месеца и 28 дни, което дава мултипликационен коефициент 9 и прилагайки различните фактори, уточнени в предходната точка, е определила основния размер на глобата на 24 500 000 EUR за Trelleborg Industrie, от които Trelleborg е солидарно отговорно за размера от 12 200 000 EUR.

24 Тъй като по отношение на тях не е прието нито едно утежняващо или смекчаващо обстоятелство, тези размери представляват окончателната глоба, наложена на всяко от двете дружества.

Производство и искания на страните

25 На 9 април 2009 г. жалбоподателите подават настоящите жалби в секретариата на Общия съд.

26 Поради това че член от първи състав е бил възпрепятстван да заседава, председателят на Общия съд на основание член 32, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд е определил друг съдия за попълване на състава.

27 Въз основа на доклад на съдията докладчик, Общият съд (първи състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, поканва страните да представят определени документи и им поставя писмено въпроси. Страните изпълняват това искане.

28 С определение на председателя на първи състав на Общия съд от 29 февруари 2012 г. дела T-147/09 и T-148/09 са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение, в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.

29 С писмо от 13 април 2012 г. жалбоподателят по дело T-147/09 е уведомил Общия съд, че се отказва от трето си правно основание, предявено при условията на евентуалност.

30 С писмо от 24 април 2012 г. жалбоподателите представят молба с искане заседанието да се проведе при закрити врати.

31 В съдебното заседание, проведено на 26 април 2012 г., се провеждат устните състезания между страните и са изслушани техните отговори на въпросите, поставени устно от Общия съд.

32 Жалбоподателите по този повод се отказват от молбата си за разглеждане на делото при закрити врати.

33 Trelleborg Industrie иска от Общия съд:

— да отмени частично член 1 от обжалваното решение, доколкото се отнася до него и във всеки случай поне доколкото установява извършването на нарушение преди 21 юни 1999 г.,

— да намали размера на наложената му в член 2 глоба, така че да се поправят явните грешки, съдържащи се в обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

34 Trelleborg иска от Общия съд:

— да отмени частично член 1 от обжалваното решение, доколкото се отнася до него и във всеки случай поне доколкото установява извършването на нарушение преди 21 юни 1999 г.,

— да намали размера на наложената му в член 2 глоба, така че да се поправят явните грешки, съдържащи се в обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

35 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбите,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

По искането за отмяна

36 В подкрепа на жалбите си жалбоподателите се позовават на две общи правни основания.

37 Първото правно основание се извежда, от една страна, от явна грешка при преценката на фактите, довела Комисията до становището, че Trelleborg Industrie е участвало в продължено нарушение от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г., и че Trelleborg е участвало в продължено нарушение от 28 март 1996 г. до 2 май 2007 г., и от друга страна, от нарушение на член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

38 Второто правно основание се извежда от липсата на легитимен интерес за Комисията да приема решение, в което прави извод за наличието на нарушение преди 1999 г.

По първото правно основание, изведено, от една страна, от явна грешка в преценката на фактите, довела Комисията до становището, че Trelleborg Industrie е участвало в продължено нарушение от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г. и че Trelleborg е участвало в продължено нарушение от 28 март 1996 г. до 2 май 2007 г., и от друга страна, от нарушение на член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003

Обжалваното решение

39 По същество от съображения 148—187 от обжалваното решение е видно, че между 13 май 1997 г. и 11 юни 1999 г. за някои дружества и 21 юни 1999 г. за други дружества, сред които и жалбоподателите, картелът е имал период на забавяне на дейността си поради съществуващите разногласия между неговите членове. Голям брой доказателства всъщност установяват според Комисията, че през този период основните участници в картела, по-конкретно г-н P., г-н W., г-н F., г-н C., са имали редовни контакти с цел именно да се обменя търговска информация и да се направи опит за възобновяване на картела, което в крайна сметка се случва през юни 1999 г.

40 Съображения 289—307 от обжалваното решение излагат причините, поради които Комисията е приела, че нарушението е продължено или при условията на евентуалност повторно, въпреки факта, че тя е считала, че картелът е имал ограничена дейност през междинния период и че не следва да се налага глоба за този период.

41 Впрочем от член 1, букви ж) и з) на обжалваното решение е видно, че Комисията е приела, че е извършено продължено нарушение между 1 април 1986 г. и 2 май 2007 г., в което Trelleborg Industrie е участвало от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г., а Trelleborg — от 28 март 1996 г. до 2 май 2007 г., а в съображения 187, 201—208 и 466—448 от обжалваното решение, че междинният период е приет, доколкото това засяга жалбоподателите, като период на намалена дейност на картела, което не обосновава налагането на глоба.

Доводи на страните

42 Жалбоподателите по същество поддържат, от една страна, че Комисията, която следва да докаже продължителността на нарушението, не е успяла да установи, че то е продължило през междинния период, тъй като събраните от Комисията доказателства за тази цел са изтълкувани погрешно, и от друга страна, че при всички случаи тя не разполага с никакво доказателство, което да установява участието на Trelleborg Industrie или на Trelleborg в посоченото нарушение

за този период. В тази връзка те оспорват именно анализа на Комисията, според който последствията от разпределянето на тръжни процедури преди настъпването на междинния период продължават до края на 1997 г., което според последната позволява най-малкото в периода на нарушението да се включи периодът септември—декември 1997 г.

43 Жалбоподателите освен това по същество считат, че по този начин Комисията неправилно е квалифицирала нарушението като продължено и че е отхвърлила техните доводи относно давността за нарушението за периода преди прекъсването на картела в нарушение на член 25, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

44 В това отношение те оспорват възможността да се възприеме понятието за продължено нарушение, както поддържа Комисията, когато е налице прекъсване на картела от почти две години, както и възможност да се приеме, при условията на евентуалност, понятието за повторно нарушение, което според жалбоподателите също включва идея за продължителност, която не допуска прилагането му в случай на доказано прекъсване на нарушението. Впрочем възприемането на квалификацията за повторно нарушение в такъв случай би противоречало и на принципа на правна сигурност, тъй като Комисията би могла да отлага до безкрайност срока на давността. Те отбелязват накрая, че квалификацията на нарушението като повторно така или иначе не фигурира в диспозитива на обжалваното решение.

45 На последно място, жалбоподателите изтъкват, че Комисията не се е съобразила със своята по-ранна практика по вземане на решения и че те са подложени на дискриминационно отношение в сравнение с MRI, за което Комисията е приела, че прекъсване от четири години, между август 1992 г. и септември 1996 г., позволява вече да не се налага глоба за извършените от това дружество деяния преди 1 август 1992 г.

46 Комисията оспорва тези твърдения и счита, че обжалваното решение в достатъчна степен доказва, че нарушението е продължило през междинния период, макар че картелът е влязъл в етап на ограничена дейност. Същевременно тя признава в писмените си документи и в отговорите си по този въпрос в хода на съдебното заседание, че не разполага с никакво доказателство за участието на жалбоподателите в контактите между членовете на картела през междинния период.

47 Напротив, тя счита, че следва да се вземат предвид, от една страна, дирижираните тръжни процедури преди този период, чиито последствия са продължили до ноември или декември 1997 г., и от друга страна, фактът, че жалбоподателите не са се разграничили от картела към онзи момент, което с оглед на съдебната практика обосновава, че тяхното участие в нарушението следва да се счита за продължено в периода между 1 април 1986 г. и 2 май 2007 г.

48 Комисията добавя по същество, че във всички случаи, дори Общият съд да счете, че нарушението не е продължено, той ще трябва да го преквалифицира в повторно нарушение, квалификация, която освен това е посочена при условията на евентуалност в съображение 307 от обжалваното решение. От това според нея следва, че нейното правомощие да наложи глоба за периода на нарушението 1986—1997 г. не е погасено по давност към датата на приемане на обжалваното решение. Тя впрочем счита, че при това положение няма значение, че в диспозитива на обжалваното решение не се споменава наличието на продължено нарушение.

49 Следва да се уточни, че в отговор на зададените от Общия съд в съдебно заседание въпроси жалбоподателите са признали, че не оспорват своето участие в нарушението нито за периода преди 13 май 1997 г., нито за периода след 21 юни 1999 г. Те обаче считат, че става въпрос за отделни нарушения.

Преценка на Общия съд

– Предварителни съображения

50 Трябва да се отбележи най-напред, че от съдебната практика следва, че Комисията трябва да докаже не само наличието на картела, но и неговата продължителност (вж. Решение на Общия съд от 15 март 2000 г. по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, T-25/95, T-26/95, T-30/95-T-32/95, T-34/95-T-39/95, T-42/95-T-46/95, T-48/95, T-50/95-T-65/95, T-68/95-T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Recueil, стр. II-491, точка 2802 и цитираната съдебна практика). По-специално, що се отнася до събирането на доказателствата за нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, Комисията трябва да докаже установените от нея нарушения и да посочи доказателствата, които надлежно удостоверяват осъществяването на фактическия състав на нарушението (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 58 и Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 86). Ако съдът има съмнения, те трябва да се тълкуват в полза на предприятието — адресат на решението за установяване на нарушение. Следователно съдът не би могъл да направи извод, че Комисията надлежно е доказала наличието на разглежданото нарушение, ако все още има съмнение по този въпрос, по-специално в производствата по жалби за отмяна и/или изменение на решение, с което се налага глоба. Всъщност в последния случай трябва да се съобрази принципът за презумпцията за невиновност, която е част от основните права, защитени от правния ред на Съюза, и е установена в член 48, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прогласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 364, стр. 1). Предвид характера на разглежданите нарушения, както и естеството и степента на строгост на предвидените за тях санкции принципът за презумпцията за невиновност се прилага по-конкретно в производствата във връзка с нарушения на приложимите за предприятията правила за конкуренция, когато тези производства могат да приключат с решение за налагане на глоби или периодични имуществени санкции (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точки 149 и 150 и Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точки 215 и 216). Следователно е необходимо Комисията да представи точни и непротиворечиви доказателства, за да обоснове твърдото убеждение, че нарушението е било извършено (вж. Решение по дело Groupe Danone/Комисия, посочено по-горе, и цитираната съдебна практика).

51 Постоянна съдебна практика обаче е и че не е задължително всяко от приведените от Комисията доказателства да отговаря непременно на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Достатъчно е посочените от институцията улики, преценени в тяхната цялост, да отговарят на това изискване (вж. Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 180 и цитираната съдебна практика).

52 Освен това е обичайно дейностите, в които се състоят антиконкурентните споразумения, да се осъществяват скрито, срещите да се провеждат тайно, а свързаната с тях документация да бъде сведена до минимум. Следователно, дори Комисията да открие доказателства, удостоверяващи изрично осъществяването на незаконни контакти между стопанските субекти, като протоколи от срещи, обикновено те биха били само непълни и откъслечни, поради което често се оказва необходимо някои подробности да се възстановят чрез дедукция. Ето защо в повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия,

C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точки 55—57 и Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Sumitomo Metal Industries и Nippon Steel/Комисия, C-403/04 P и C-405/04 P, Сборник, стр. I-729, точка 51).

53 Освен това съдебната практика изисква при липсата на доказателства, които могат да установят пряко продължителността на дадено нарушение, Комисията да основе решението си поне на доказателства, отнасящи се до факти, които са достатъчно близки по време, така че да може основателно да се приеме, че това нарушение е продължило без прекъсване между две точни дати (вж. Решение на Общия съд от 7 юли 1994 г. по дело Dunlop Slazenger/Комисия, T-43/92, Recueil, стр. II-441, точка 79 и Решение на Общия съд от 16 ноември 2006 г. по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, T-120/04, Recueil, стр. II-4441, точка 51 и цитираната съдебна практика).

54 В настоящия случай обаче е безспорно, че Комисията не разполага с никакво доказателство, което да установява участието на жалбоподателите в контактите между членовете на картела и в неговата ограничена дейност през междинния период, което е описала в съображения 148–187 от обжалваното решение.

55 Комисията всъщност се ограничава да приеме, че участието на жалбоподателите може да се изведе чрез дедукция от това, че те не са се разграничили от картела през междинния период и че това участие е установено поне до ноември или декември 1997 г. поради продължаването на последствията от разпределените между членовете на картела преди 13 май 1997 г. тръжни процедури (вж. по-конкретно съображения 150, 162 и 187 от обжалваното решение).

56 Следователно трябва да се прецени дали въз основа на тези констатации Комисията може основателно да квалифицира като продължено нарушението, извършено от Trelleborg Industrie между 1 април 1986 г. и 2 май 2007 г. и от Trelleborg между 28 март 1996 г. и 2 май 2007 г. и при това положение да счете, че срокът на давността по смисъла на член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003 започва да тече едва от последната дата.

– Относно наличието на продължено нарушение

57 Следва да се припомни, че в повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренция. Такива улики и съвпадения, когато се преценяват в тяхната съвкупност, позволяват да се установи не само наличието на антиконкурентни действия или споразумения, но и продължителността на дадено непрекъснато антиконкурентно поведение и на периода на прилагане на споразумение, сключено в нарушение на правилата на конкуренция (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 52 по-горе, точка 57 и Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil стр. I-8725, точки 94—96 и цитираната съдебна практика).

58 Впрочем такова нарушение може да произтича не само от изолирано действие, но и от поредица от действия или от продължаващо поведение. Това тълкуване не би могло да бъде поставено под съмнение, поради това че едно или повече обстоятелства от тази поредица действия или от това продължавано поведение биха могли и сами по себе си да съставляват нарушение на правилата на конкуренция. Когато различните дейности се вписват в един „общ план“ поради своя еднакъв предмет, нарушаващ конкуренцията на общия пазар, Комисията е в правото си да вмени отговорността за тези дейности в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в неговата цялост (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 52 по-горе, точка 258 и Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, точка 57 по-горе, точка 110).

59 По отношение на липсата на доказателство, че през някои определени периоди е налице споразумение или поне че през даден период едно предприятие прилага това споразумение, следва да се припомни, че фактът, че нарушението не е доказано за някои определени периоди от време, не е пречка да се приеме, че нарушението е съставомерно в продължение на общ период, който надхвърля въпросните периоди, когато тази констатация се основава на обективни и съвпадащи улики. В случаите на нарушение, което продължава няколко години, фактът, че картелът има проявления през различни периоди, разделени от по-дълги или по-къси промеждутъци на бездействие, не оказва влияние върху съществуването на този картел, доколкото различните действия, които съставляват нарушението, имат една и съща цел и са част от едно-единствено продължено нарушение (Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, точка 57 по-горе, точки 97 и 98; в този смисъл вж. също Решение Aalborg Portland и др./Комисия, точка 52 по-горе, точка 260).

60 В това отношение съдебната практика определя няколко релевантни критерия за преценката дали дадено нарушение следва да се разглежда като едно-единствено нарушение, а именно идентичността в целите на съответните практики (Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело Dansk Rørindustri/Комисия, T-21/99, Recueil, стр. II-1681, точка 67; вж. в този смисъл и Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело Technische Unie/Комисия, C-113/04 P, Recueil, стр. I-8831, точки 170 и 171 и Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Jungbunzlauer/Комисия, T-43/02, Recueil, стр. II-3435, точка 312), идентичността на съответните стоки и услуги (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, точки 118, 119 и 124 и Решение на Общия съд по дело Jungbunzlauer/Комисия, посочено по-горе, точка 312), идентичността на участващите в нарушението предприятия (Решение по дело Jungbunzlauer/Комисия, посочено по-горе, точка 312) и идентичността на условията на неговото извършване (Решение по дело Dansk Rørindustri/Комисия, посочено по-горе, точка 68). Освен това идентичността на физическите лица, участващи от името на предприятията, и идентичността на географското приложно поле на разглежданите практики също са обстоятелства, които могат да бъдат взети предвид за целта на тази проверка.

61 По този начин съдебната практика дава възможност на Комисията да презумира, че нарушението — или че участието на дадено предприятие в нарушението — не е прекъснато, дори ако не притежава доказателства за нарушението за някои определени периоди, доколкото различните действия, които съставляват нарушението, имат една и съща цел и могат да се впишат в рамките на едно нарушение с характер на единно и продължавано, като такава констатация трябва да почива на обективни и съвпадащи улики, доказващи съществуването на общ план.

62 Когато са изпълнени тези условия, понятието за продължено нарушение позволява по този начин на Комисията да наложи глоба за целия период на нарушението, който е взет предвид, и да определи датата, от която започва да тече давностният срок, а именно датата, на която продължаваното нарушение е преустановено.

63 Предприятията, обвинени в тайно споразумение, могат обаче да се опитат да оборят тази презумпция, като се позоват на улики или доказателства, които установяват обратното — че нарушението (или тяхното участие в него) не е продължило през същите тези периоди.

64 В настоящия случай трябва да се констатира, че жалбоподателите не са оспорили в съдебно заседание идентичността в целите на разглежданите практики, на съответните стоки, на предприятията, участващи в тайното споразумение, на основните условия на прилагането му, на физическите лица, участващи от името на предприятията, и накрая, на географското приложно поле на посочените практики преди май 1997 г. и след юни 1999 г.

65 Макар тези констатации да позволяват да се поддържа тезата за установим общ план преди и след междинния период, следва все пак да се отбележи и че в обжалваното решение Комисията е възприела, от една страна, че картелът е преминавал през период на криза, през който неговото функциониране е значително влошено и връзките между неговите членове са разхлабени, така че неговата дейност се забавя рязко през междинния период, и от друга страна, че през този период някои участници — по-специално г-н P., г-н F., г-н C., г-н W. — основно са се възползвали от контактите си, за да се опитат да подновят сътрудничеството между заинтересованите предприятия (вж. съображения 148—187 от обжалваното решение) и поради тази причина Комисията е сметнала за необходимо да не налага глоба на нито един от членовете на картела за този междинен период.

66 Трябва обаче да се констатира, че Комисията не разполага с никакво доказателство за участието на жалбоподателите в тези многостранни контакти през междинния период, който е продължил повече от две години, или че са участвали в срещи, които са проведени с цел подновяване на картела, или дори че са знаели за тях.

67 При тези обстоятелства изтъкнатата от жалбоподателите теза, че те действително са прекъснали своето участие, се явява достатъчно подкрепена и правдоподобна, за да обори презумпцията, припомнена в точка 61 по-горе, че тяхното участие, макар и пасивно, в нарушението е продължило дори при липсата на доказателства в този смисъл. Всъщност с оглед факта, че през междинния период дейността на картела е била ограничена и дори несъществуваща, и при липсата на обективни и съвпадащи улики за евентуално упорито желание у жалбоподателите да подновят този картел или да подкрепят неговите цели Комисията няма основание да презумира непрекъснато участие, дори пасивно, от тяхна страна.

68 Същевременно Комисията в писмените си изявления се позовава на съдебната практика (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 50 по-горе, точки 83 и 84), според която предприятието трябва открито и недвусмислено да се разграничи от картела, така че другите участници да са наясно, че то не желае повече постигането на общите цели на картела, за да престане да носи отговорност. От това тя прави извода, че като не се разграничава през междинния период, участието на жалбоподателите в този по-малко интензивен период на нарушение може въпреки това да се приеме за установено, без обаче това да води до налагане на глоба за този период. Действително съгласно тази съдебна практика мълчаливото одобрение на инициатива, без открито разграничаване от нейното съдържание или без да се съобщи за нея на административните органи, води до насърчаване на продължаването на нарушението и пречи на разкриването му, а това представлява пасивна форма на участие в нарушението, която може да ангажира отговорността на съответното предприятие. Като да се има предвид обаче, че първо, от обжалваното решение е видно, че нормалното функциониране на картела е прекъснато през междинния период, който е продължил повече от две години, второ, не е установено, че жалбоподателите са участвали в контакти, осъществявани през междинния период с цел подновяване на картела, или че те са знаели за такива, трето, дори да се сподели становището на Комисията за продължаването на последствията от разпределените оферти преди май 1997 г., тези последствия са продължили най-много до ноември или декември 1997 г., като при всички случаи остава период от 18 месеца преди възобновяването на картела, през който не съществуват обективни и съвпадащи улики, които да позволят да се приеме участието на жалбоподателите в осъществените през периода на криза на картела контакти, Комисията не може да черпи аргумент от факта, че жалбоподателите не са се разграничили през междинния период от действията, предприети от някои членове на картела, за да го съживят.

69 Предвид тези обстоятелства в настоящия случай следва да се приеме, че липсата на такова публично разграничение от страна на жалбоподателите спрямо останалите членове на картела не е могла да има за последица същите да са добили впечатление поне за пасивно съучастие на жалбоподателите, така че тяхното поведение не е могло да се приравни на мълчаливо одобрение

на антиконкурентна инициатива. Следователно при липса на улика, позволяваща да се направи извод, че жалбоподателите са знаели за контактите между останалите членове на картела през междинния период, за да се поднови картела, чието нормално функциониране е било прекъснато, Комисията не е имала право да приеме тяхната съвместна отговорност с мотива, че те не са се разграничили публично от съдържанието на картела. Този мотив всъщност сам по себе си не е достатъчен да преодолее пълната липса на обективни и съвпадащи улики, които са могли да установят, както от обективна, така и от субективна гледна точка, формата на тяхното участие и на тяхното продължавано съучастие в едно-единствено нарушение през този период.

70 Следователно трябва да се констатира, че Комисията не е могла законно да приеме, че извършеното от жалбоподателите нарушение е едно-единствено и продължавано нарушение. Тази грешка обаче няма непременно за последица това, че Комисията е нарушила член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

71 Всъщност с оглед на факта, че нарушението в конкретния случай не може да се квалифицира като продължавано, остава да се провери, за да се установи дали е изтекла давността на основание член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003, дали нарушението трябва да се квалифицира като повторно, което жалбоподателите оспорват.

– Относно наличието на повторно нарушение

72 Тъй като тълкуването на понятието за повторно нарушение е обсъждано между страните, най-напред следва да се уточни смисълът на това понятие спрямо това за продължено нарушение по смисъла на член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

73 В рамките на буквално тълкуване на разпоредба на правото на Съюза следва да се отчита фактът, че текстовете на правото на Съюза се изготвят на множество езици и че на различните езици те са еднакво автентични; тълкуването на такава разпоредба предполага сравнение на езиковите редакции (Решение на Съда 6 октомври 1982 г. по дело CILFIT, 283/81, Recueil, стр. 3415, точка 18). Необходимостта от единно прилагане и следователно от единно тълкуване на разпоредбите на правото на Съюза изключва по този начин възможността в случай на съмнение текстът на дадена разпоредба да се разглежда отделно на един език, а напротив, изисква да се тълкува и прилага в светлината на текстовете на тази разпоредба на останалите официални езици (вж. Решение на Съда от 19 април 2007 г. по дело Profisa, C-63/06, Сборник, стр. I-3239, точка 13 и цитираната съдебна практика). Освен това в случай на несъответствия в текст от правото на Съюза на различните езици въпросната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, част от която тя представлява (вж. Решение по дело Profisa, посочено по-горе, точка 14 и цитираната съдебна практика).

74 В по-общ план, при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се взема предвид не само съдържанието, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (Решение на Съда от 17 ноември 1983 г. по дело Merck, 292/82, Recueil, стр. 3781, точка 12), както и всички разпоредби на правото на Съюза (Решение по дело CILFIT, точка 73 по-горе, точка 20).

75 На първо място трябва да се уточни, че Регламент (ЕИО) № 2988/74 на Съвета от 26 ноември 1974 година относно давността при налагане и изпълнение на санкции в областта на правото на транспорт и на конкуренция на Европейската икономическа общност (ОВ L 319, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 78), от който водят произхода си разпоредбите относно давността, които се съдържат в Регламент № 1/2003, в член 1, параграф 2 визира „продължителни или повтарящи се нарушения“.

76 В това отношение трябва да се припомни, че когато става въпрос повтарящото се нарушение, което фигурира в член 1 от Регламент № 2988/74, Съдът е постановил, че макар понятието за повтарящо се нарушение да има различни значения в правния ред на различните държави членки, то във всички случаи обхваща множество противоправни поведения, обединени от общ субективен елемент (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Montecatini/Commission, C-235/92 P, Recueil, стр. I-4539, точка 195).

77 В член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003 на френски език това понятие е заместено с понятието „infraction continue ou répétée“.

78 Това изменение обаче не е въведено в текстовете на всички езици на тази разпоредба.

79 Всъщност думите „continuing or repeated infringements“ вече са използвани в член 1, параграф 2 от Регламент № 2988/74 в текста на английски език на този регламент и тази терминология е запазена в текста на английски език на член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

80 Освен това при приемането на Регламент № 1/2003 законодателят е запазил в текстовете на повечето езици терминологията, която по-рано се съдържа в Регламент № 2988/74 (в случая става въпрос за текстовете на испански, датски, немски, гръцки, нидерландски, фински и шведски език), докато текстовете на останалите езици също са изменени, за да възприемат понятието за повторно нарушение вместо понятието за повтарящо се нарушение (става въпрос за текстовете на италиански и португалски език).

81 Съображение 31 от Регламент № 1/2003 впрочем уточнява, че:

„Правилата за давността при налагането на глоби и на периодични санкционни плащания са постановени в Регламент […] № 2988/74 на Съвета, който се отнася също така и до наказателни мерки в областта на транспорта […]. За да се поясни нормативната уредба, поради това следва да се внесат изменения в Регламент […] № 2988/74, за да се предотврати неговото прилагане за въпроси, обхванати от настоящия регламент, като в настоящия регламент се включат разпоредби за давностните срокове“.

82 Ето защо следва да се приеме, че законодателят не е имал намерение да променя смисъла на предходната разпоредба в рамките на преработването на Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) въпреки терминологичните изменения в текстовете на някои езици, а дори обратно — да премахне евентуалното объркване, което поражда употребата на понятието повтарящо се нарушение.

83 Второ, понятието за повторно нарушение е различно понятие от това за продължавано нарушение (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 19 май 2010 г. по дело IMI и др./Комисия, T-18/05, Сборник, стр. II-1769, точки 96 и 97), като това разграничение се потвърждава и от употребата на съюза „или“ в член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

84 Следователно доводът на жалбоподателите, че следва да се отграничи „класическото“ нарушение от „продълженото и повторно“ нарушение, трябва да се отхвърли.

85 Трето, понятието за едно-единствено нарушение се отнася до положение, при което няколко предприятия са участвали в нарушение, съставляващо продължаващо поведение, преследващо единствената икономическа цел да се наруши конкуренцията или самостоятелни нарушения, свързани помежду си от еднаква цел и едни и същи субекти (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2008 г. по дело BPB/Комисия, T-53/03, Сборник, стр. II-1333, точка 257 и Решение на Общия съд от 28 април 2010 г. по дело Amann & Söhne et Cousin Filterie/Комисия, T-446/05, Сборник, стр. II-1255, точка 89).

86 С други думи условията, при които е извършено нарушението позволяват то да се квалифицира като едно-единствено нарушение, което е или продължено, или повторно.

87 Освен това следва да се напомни по отношение на продълженото нарушение, че понятието за общ план позволява на Комисията да презумира, че извършването на нарушение не е било прекъснато, дори ако за определен период тя не разполага с доказателства за участието на съответното предприятие в това нарушение, доколкото то е участвало в нарушението преди и след този период и доколкото не съществуват доказателства или улики, които биха могли да наведат на мисълта, че нарушението е било прекъснато, що се отнася до него. В този случай тя би могла да наложи глоба за целия период на нарушение, включително за периода, за който тя не разполага с доказателства за участието на съответното предприятие (вж. точки 60—62 по-горе).

88 Напротив, когато може да се приеме, че участието на дадено предприятие в нарушението е прекъснато и че предприятието е участвало в нарушението преди и след това прекъсване, това нарушение може да се квалифицира като повторно, ако — както и за продълженото нарушение (вж. точка 60 по-горе) — съществува единна цел, която се преследва от него преди и след прекъсването, което може да се изведе чрез дедукция от идентичността в целите на съответните практики, на съответните стоки, на предприятията, участващи в тайното споразумение, на основните условия на въвеждането му в изпълнение, на физическите лица, участващи от името на предприятията, и накрая, на географското приложно поле на посочените практики. Тогава нарушението е едно-единствено и повторно и макар че Комисията може да наложи глоба за целия период на нарушение, тя не може да направи това за периода, през който нарушението е било прекъснато.

89 По този начин отделните епизоди на нарушението, в които участва едно и също предприятие, но за които не може да се докаже обща цел, не биха могли да се квалифицират като едно-единствено нарушение — продължено или повторно, — а представляват отделни нарушения.

90 В настоящия случай следва да се констатира, че Комисията признава, че няма доказателства за участието на жалбоподателите през междинния период, който е продължил над две години. За този период освен това няма основание за налагане на никаква глоба.

91 Жалбоподателите за сметка на това признават, че са участвали в нарушение преди и след междинния период и в съдебно заседание не оспорват идентичността в целите на разглежданите практики, на съответните стоки, на предприятията, участвали в тайното споразумение, на основните условия на привеждането му в изпълнение, на физическите лица, участващи от името на предприятията, и накрая, на географското приложно поле на посочените практики преди май 1997 г. и след юни 1999 г.

92 Следователно Общият съд трябва да приеме, че Trelleborg Industrie е извършило едно-единствено и повторно нарушение от април 1986 г. до 13 май 1997 г. и от 21 юни 1999 г. до май 2007 г. и че Trelleborg е извършило едно-единствено и повторно нарушение от 28 март 1996 г. до 13 май 1997 г. и от 21 юни 1999 г. до май 2007 г. Неправилната квалификация на нарушението като продължено от страна на Комисията всъщност не пречи на Общия съд да го преквалифицира като повторно с оглед на фактическите елементи, произтичащи от административната преписка и върху които се основава обжалваното решение (вж. по аналогия Решение по дело IMI и др./Комисия, точка 83 по-горе, точки 96 и 97; вж., също по аналогия, Решение на Общия съд от 30 ноември 2009 г., по дело Франция и France Télécom/Комисия, T-427/04 и T-17/05, Сборник, стр. II-4315, точки 322—325, потвърдено след обжалване с Решение на Съда от 8 декември 2011 г., по дело France Télécom/Комисия, C-81/10 P, Сборник, стр. I-12899, точка 80 и сл.).

93 Този извод не може да се постави под въпрос от доводите на жалбоподателите, че като се базира на теорията за повторното нарушение, на която се позовава Комисията при условията на евентуалност в обжалваното решение (вж. точки 22 и 40 по-горе), тя би могла да отлага до безкрайност срока на давността и по този начин да я унищожи, което ще противоречи на принципа на правна сигурност.

94 Този довод следва да се отхвърли, при положение че, от една страна, когато са изпълнени условията, позволяващи да се направи извод за наличие на повторно нарушение, от член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003 е видно, че давността се изменя. От друга страна, евентуалното неправомерно прилагане на теорията за повторното нарушение не би могло да се преценява абстрактно и зависи с основни линии от обстоятелствата на всеки отделен случай, и в частност от способността на Комисията да докаже, че става въпрос за едно-единствено нарушение по време на различните разглеждани периоди.

– Относно последиците от наличието на повторно нарушение върху давността

95 Щом като Trelleborg Industrie е извършило едно-единствено повторно нарушение от април 1986 г. до май 1997 г. и от юни 1999 г. до май 2007 г., а Trelleborg е извършило едно-единствено повторно нарушение от март 1996 г. до май 1997 г. и от юни 1999 г. до май 2007 г., следва да се констатира, че нарушението за периода преди 13 май 1997 г. не е погасено по давност.

– По останалите твърдения за нарушения

96 Освен това, що се отнася до оплакването, изведено от нарушение на принципа на правна сигурност, следва да се напомни, че този принцип е основен принцип на правото на Съюза, който по-конкретно изисква правните норми да са точни и ясни, така че правните субекти да могат да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях. Когато обаче тази правна уредба се характеризира с известна неяснота по отношение на своя смисъл и обхват, следва да се прецени дали съответната правна норма съдържа двусмисленост, която да попречи на правните субекти с достатъчна сигурност да отхвърлят евентуалните съмнения относно обхвата или смисъла на тази норма (вж. в този смисъл Решение на Съда от 14 април 2005 г. по дело Белгия/Комисия, C-110/03, Recueil, стр. I-2801, точки 30 и 31).

97 Щом като критериите, които позволяват да се направи извод за наличие на повторно нарушение, са ясни и точни и не съдържат никаква двусмисленост, която да е пречка правните субекти да могат с достатъчна сигурност да изключат евентуални съмнения относно обхвата и смисъла на това правило, следва да се приеме, че предвидимостта на правните положения е гарантирана и оплакването, изведено от нарушение на принципа на правна сигурност, следва да се отхвърли.

98 Относно твърдението за нарушение, изведено от равното третиране, следва да се припомни, че принципът на равно третиране или на недопускане на дискриминация изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (Решение на Съда от 15 април 2010 г. по дело Gualtieri/Комисия, C-485/08 P, Сборник, стр. I-3009, точка 70).

99 В конкретния случай Комисията изтъква, че тя несъмнено е приела, че MRI е извършило нарушение от 1 април 1986 г. до 1 август 1992 г. и от 3 септември 1996 г. до 2 май 2007 г., но че при все това не е приложила теорията за повторното нарушение, и че освен това не му е наложила глоба за периода на нарушение преди 1 август 1992 г. с оглед на своето право на преценка да не прилага санкция за период, който предхожда прекъсването на участието на MRI в картела, и то дори когато е могла да установи, че нарушението е било повторно.

100 От една страна, следва да се приеме, че Комисията основателно твърди, че съгласно разпоредбата на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 тя разполага с право на преценка относно решението да наложи глоба на извършителя на нарушение на член 81 ЕО. Това право обаче трябва да се упражнява при спазване на принципа на равно третиране.

101 От друга страна, се налага изводът, че положението на MRI не е сравнимо с това на жалбоподателите.

102 MRI всъщност не е санкционирано за участието си в картела за периода преди 1 август 1992 г., тъй като прекъсването, взето предвид от Комисията за тази цел, е от тази същата дата до 3 септември 1996 г., докато прекъсването, на което се позовават жалбоподателите, се отнася само до междинния период.

103 Оттук следва, че твърдението за нарушение, изведено от нарушение на принципа на равно третиране, трябва да се отхвърли.

104 Впрочем за изчерпателност, дори да се предположи, че Комисията неправилно е приложила критериите, които определят давността по отношение на MRI, следва да се приеме, че такава незаконосъобразност, за която Общият съд не е сезиран по настоящата жалба, не води по никакъв начин до основателност на жалбата за отмяна на жалбоподателите. В това отношение следва да се припомни, че зачитането на принципа на равно третиране трябва да се съчетава със спазването на принципа на законност, което означава, че никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго. Всъщност евентуална незаконосъобразност, допусната по отношение на друго предприятие, което не е страна в настоящото производство, не може да доведе до това Общият съд да установи дискриминация и оттам незаконосъобразност по отношение на жалбоподателите. Подобен подход би означавал да се закрепи принципът на „равно третиране в незаконосъобразността“ с единствения мотив, че друго предприятие, което евентуално се намира в сравнимо положение, незаконосъобразно е избегнало санкция (вж. Решение по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, точка 53 по-горе, точка 77 и цитираната съдебна практика).

105 В заключение, следва да се отмени обжалваното решение в частта, в която установява, че Trelleborg Industrie е извършило продължено нарушение между 1 април 1986 г. и 2 май 2007 г. и че Trelleborg е извършило продължено нарушение между 28 март 1996 г. и 2 май 2007 г., но да се отхвърли в останалата част правното основание, изведено от погасяването по давност.

По второто правно основание, изведено от липса на легитимен интерес на Комисията да приема решение, в което прави извод за наличието на нарушение преди 1999 г.

Доводи на страните

106 Жалбоподателите по същество изтъкват, че Комисията по принцип има право да установи, че е извършено нарушение, дори ако то е погасено по давност. Съгласно съдебната практика обаче в този случай тя е трябвало да докаже легитимния интерес, който има от такава констатация, тоест да обясни по какъв начин обстоятелствата налагат приемане на решение, което установява нарушения, приключили най-малко дванадесет години преди приемането на обжалваното решение.

107 Комисията оспорва тези доводи.

Преценка на Общия съд

108 При положение че в рамките на първото правно основание е прието, че нарушението, извършено от жалбоподателите, следва да се квалифицира като едно-единствено и повторно (вж. точка 92 по-горе) и че нарушението за периода преди 13 май 1997 г. не е погасено по давност (вж. точка 95 по-горе), второто правно основание следва да се отхвърли.

По исканията за изменение

109 Жалбоподателите искат изменение на обжалваното решение и намаление на глобата.

110 Следва да се припомни, че съгласно член 261 ДФЕС регламентите, приети съвместно от Европейския парламент и Съвета на Европейския съюз в съответствие с разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС, могат да предоставят на Съда пълна юрисдикция да правораздава във връзка със санкциите, предвидени в тези регламенти. Такава компетентност е предоставена на съда на Съюза с член 31 от Регламент № 1/2003. Следователно той е компетентен извън обикновения контрол за законосъобразност на санкцията да замести преценката на Комисията със своя собствена и следователно да отмени наложената глоба или периодична имуществена санкция, да намали или увеличи размера ѝ. Оттук произтича, че съдът на Съюза е оправомощен да упражнява пълна юрисдикция, когато подлага на преценка размера на глобата, и тази юрисдикция може да се упражнява както за намаляване на този размер, така и за неговото увеличаване (вж. Решение на Съда от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точки 60—62 и цитираната съдебна практика).

111 Освен това съгласно член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 при определяне на размера на санкцията се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението.

112 Съдът приема, че при определянето на размера на глобите трябва да се държи сметка за продължителността на нарушенията и за всички елементи от естество да се включат в преценката на тежестта им, каквито са поведението на всяко от предприятията, изпълняваната от всяко от тях роля при установяването на съгласуваните практики, ползата, която са могли да извлекат от тези практики, размерът им и стойността на съответните стоки, както и рискът, който този тип нарушения представляват за Съюза (вж. Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело Chalkor/Комисия, C-386/10 P, Сборник, стр. I-13085, точка 56 и цитираната съдебна практика).

113 Съдът посочва също, че трябва да се вземат предвид обективни елементи като съдържанието и продължителността на антиконкурентните действия, техният брой и интензитет, размерът на засегнатия пазар и настъпилото влошаване на състоянието на публичния икономически ред. При анализа трябва да се вземат предвид също относителната значимост и пазарният дял на виновните предприятия, както и евентуалното наличие на рецидив (Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 112 по-горе, точка 57).

114 В това отношение трябва да се припомни, че по естеството си определянето на глоба от Общия съд, при упражняването на правомощието му за пълна юрисдикция, не е точна аритметична задача. Освен това Общият съд не е обвързан от изчисленията на Комисията, а трябва да извърши собствена преценка, като вземе предвид всички обстоятелства по конкретния случай (Решение на Общия съд от 14 септември 2004 г. по дело Aristrain/Комисия, T-156/94, непубликувано в Сборника, точка 43).

115 В настоящия случай следва да се припомни, че макар извършеното от жалбоподателите нарушение да не може да се квалифицира като продължено (вж. точка 71 по-горе), това не променя факта, че става въпрос за повторно нарушение (вж. точка 95 по-горе). Освен това

следва да се констатира, че Комисията не е наложила на жалбоподателите глоба за междинния период. Следователно допуснатата от Комисията грешка по отношение на продължавания характер на нарушението, което е прието в тежест на жалбоподателите, няма никакво значение за продължителността на нарушението, взета предвид от нея при изчисляване на размера на глобата.

116 В конкретния случай следва да се отбележи, че картелът е с несъмнена тежест, предвид факта, че неправомерните действия, в които пълноценно са участвали жалбоподателите, се характеризират с разпределяне на тръжни процедури, определяне на цени, определяне на квоти, установяване на условията за продажба, географско разпределяне на пазара, обмен на чувствителна информация относно цените, обема на продажбите и тръжните процедури за възлагане на обществени поръчки. Освен това става въпрос за картел в световен мащаб.

117 Нещо повече, нарушението е извършено от Trelleborg Industrie през особено дълъг период от 18 години и 11 месеца, като Trelleborg от своя страна е солидарно отговорно за поведението на своето дъщерно дружество за период от 8 години и 11 месеца.

118 Вследствие на това Общият съд счита, че няма основание за намаляване на глобата, която е наложена на жалбоподателите.

119 Следователно предявените от жалбоподателите искания за изменение трябва да се отхвърлят.

120 Поради това трябва да се отмени частично обжалваното решение и да се отхвърлят жалбите в останалата им част.

По съдебните разноски

121 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно параграф 87, параграф 3, първа алинея от посочения Процедурен правилник обаче Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания или поради изключителни обстоятелства.

122 В настоящия случай следва да се приеме, че жалбоподателите основателно изтъкват, че Комисията погрешно е приела по отношение на тях наличие на продължено нарушение между 1 април 1986 г. и 2 май 2007 г. Тази незаконосъобразност обаче остава без последствия, що се отнася до изчисляването на глобата. Поради това Общият съд счита за справедливо с оглед на обстоятелствата по делото всяка от страните да поеме направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) Отменя член 1, букви ж) и з) от Решение C (2009) 428 окончателен на Комисията от 28 януари 2009 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39406 — Морски маркучи) в частта му, в която се визира периодът между 13 май 1997 г. и 21 юни 1999 г.

2) Отхвърля жалбите в останалата им част.

3) Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

Azizi Prek Frimodt Nielsen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 май 2013 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства в основата на спора 2

Отрасъл за производство на морски маркучи, предназначени за петрол и газ 2

Представяне на жалбоподателите 3

Административно производство 4

Обжалваното решение 4

Производство и искания на страните 6

От правна страна 7

По искането за отмяна 7

По първото правно основание, изведено, от една страна, от явна грешка в преценката на фактите, довела Комисията до становището, че Trelleborg Industrie е участвало в продължено нарушение от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г. и че Trelleborg е участвало в продължено нарушение от 28 март 1996 г. до 2 май 2007 г., и от друга страна, от нарушение на член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003 7

Обжалваното решение 7

Доводи на страните 7

Преценка на Общия съд 9

– Предварителни съображения 9

– Относно наличието на продължено нарушение 10

– Относно наличието на повторно нарушение 13

– Относно последиците от наличието на повторно нарушение върху давността 16

– По останалите твърдения за нарушения 16

По второто правно основание, изведено от липса на легитимен интерес на Комисията да приема решение, в което прави извод за наличието на нарушение преди 1999 г. 17

Доводи на страните 17

Преценка на Общия съд 18

По исканията за изменение 18

По съдебните разноски 19